

ἀπειχέτο. ὡς οὐδὲ τὸ δράμα τῆς Πλάτωνος ἑστὶν τὸ τότε ἀρχόντος Αἰθιωῶν ἀσυμφανῶς ξυνοπέτασθαι, καὶ παντός ὃ φιλοσόφου μεταρσιολέγονι καὶ ψυδοπόπου τὸ δράμα τῆς Νεφελῶν, οὐτω καὶ πῦρ πῦρ κωμωδία τῆς βαρβαρχῶν καὶ ὑποφύχου καὶ ὑποξύλου, καὶ ἀφροῖς καὶ ἀπερχότατα γραφόντος. τὰς μεμνημένας ὃ οὐ συνιέντος αὐτὸν ὄντα βαρβαρον. οἰομένης ὃ μὴ μόνον ἰδῶν ἀλλὰ καὶ τὰ κρείττονα φέρεται πῶν ἀδεείων ἀφ' ἑσθ' ὡς τὰ ἑστὶν φύσιν Ομήρου πῆς ἀνώνυμος ἤειρε σάτυρος. Ησιόδω ὃ Κέρκωφ. ἢ τὸ πλέον εἰπεῖν, Εὐρυτὸς μὲν ὄξικη, Μαρσύας ὃ μουσική τῶν Ἀπόλλωνι. Σειρήνες ὃ μουσικῆς καὶ Θάμυρις ὃ μαγικόμυθος ἢ ὡς Αἰγύπτιος Σῶφισ, καὶ ὃ Θεσσαλὸς Σαλμωνεὶς τῆς οὐρανίας ἀντιπατρῶν ὡς βροτῆς καὶ τῆς κεραινοῖς δὴθεν ἀνταπασ εἰπὸντες. καὶ τοῖσιν παντὸς μὴ συνιέντος αὐτὸν, ὄξικη μὲν ὃ φιλικῆς ἀλογίσις κατὰρμασι δίκην βαρβαρχῶν βοῶσι δορυβωδέσασθαι, τὸ τοῖσιν ὃ ποιητῆς δράμα ὄξικη. ὄξικη δὲ ὃ καὶ ἐκδεσις τοιαύτη τῶν δράματος. Πλάττειται τὰς ποιητῆς δυσφορῶν ὃ Διόνυτος ὄξικη ἐν τοῖς Διονυσίοις μὴ εἶναι ξαρκὸν ἢ κωμικὸν δεξιὸν ποιητῆς. ὄξικη καὶ βεληθεὶς καπνῆς εἰς ἄδου ὡς Εὐειπίδω κειῖται ἀπᾶσαι, ὅτι Διονυσιακοῖς τοῖς κοδόντοις, καὶ λεοντῶν καὶ ῥόπαλον ἔχων τρέπων τῆς Ηρακλέους μὴ Ξανθίας οἰκῆτου ὄντα ἐποχουμῆς, τοῖς ὡμοῖς ὃ ἀνάφορον φέροντες, ὃ ἀλλαντὸν δημοδιστέρος καλεῖται, εἰς Θήβας ἢ Τίρυνθα πόλιν τῆς Ἀργείας, ἀφικνεῖται πρὸς Ηρακλέα, ὄξικη τῆς εἰς ἄδου χηρῶν μαθεῖν ὄξικη καὶ πανδοχεῖα καὶ ἐκφοπῆς ἀπὸ τῆς Ηρακλέους εἰς ἄδου πρὶν κατελθόντος ἐπ' ἀναγωγῆς τῆς Κερβέρου. εἰ καὶ δυοὶ χηρῆς πρὸς χηρῆς τῶν Ηρακλέους ὃ Διόνυτος. παρ' ἑ μᾶθων ὄξικη ἔρηξεν ἀπᾶρχεται τῆς πορείας. καὶ τῶν λῆμνῶν δὲ πεφθαρῶς τῶν Ἀχρεουσίαν, αὐτὸς μὲν ὃ Διόνυτος δυοὶ ὄξικη παραῖται τῶν Χάερονι. Ξανθίας δὲ ἀφ' ὄν τῆς πρὸς Ἀργίνας οὐκ ἐναυμάχησε ναυμαχίᾳ τῶν Χάερονι μὴ ἀναληφθεὶς, περὶ τῆς λῆμνῶν κίχλας πρὸς πορεύεται. καὶ τῆς δὲ λεπτολογεῖν τῆς πρὸς τῆς συγγράμματος τέλος; Διόνυτος ξενίζεται Περσεφόνη καὶ Πλάτωνι καὶ κείσιν ποιητῆς μῦθος ποιητῆς, Εὐειπίδω καὶ Αἰγύλω, καὶ ἄριστον τῶν ὄντων Αἰγύλων νομιστῆς καὶ πρὸς πρὸς δοκίαν τῆτον λαβῶν ἀλλ' οὐκ Εὐειπίδω αὐτῆς εἰς τοῖς ζῶντας ἀπᾶρχεται.

ΒΑΤΡΑΧΩΝ ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ὄξικη ἔχων.

Μαθὼν παρ' Ηρακλέους Διόνυτος τῶν ὄξικη,
 Πρὸς τοῖς κατωχιδῶν πορεύεται λαβῶν
 Τὸ δὲρμα καὶ τῶν συστάλων ἀνάγην δέλω
 Εὐειπίδω λῆμνῶν ὃ δέβαρε κάτω.
 Καὶ τῆς βαρβαρχῶν ἀνεκαχῆς εὐφηνος χρεός.
 Ἐπειτα μυστῶν ἐκδοχῆς πλάτων δὲ ἰδῶν,
 Ὡς Ηρακλεῖ πρὸς ὄξικη τὸν κερβέρον.
 Ὡς δὲ ἀνεφαῖται, τίθεται ξαρκῶς ἀγῶν.
 Καὶ δὴ σφραῖζεται γ' Αἰγύλος τῆτον δὲ ἀγῶν
 Διόνυτος εἰς φῶς. καὶ μᾶθῶν γ' Εὐειπίδω.

OCCASIO RANARVM.

OCCISO ab Atheniensibus Socrate, Euripides exhibuit populo Tragœdiam: in qua Palamedē iniuste occisum à Grecis introducebat. Sed quia pleraque in ea Tragœdia sic gerebantur, ut eadem Socratis non Palamedis referrent: magnam consternavit Euripides Aristophani inuidiam. Hanc ut declinaret Poëta Comicus, Ranas conscripsit: in qua Comœdia sicut in alijs ferè omnibus Comœdiis, laudibus Euripidis detrahit: illi aliàs blandiloquenti verborum lenocinium, & sophisticum dicendi genus, atque inanem orationis pompam, aliàs rerum ipsarum, quas tractat, nescio quam absurditatem & ineptitudinem, non citra odij suspicionem, obijciens. Nam verisimium est, quod apud Hesiodum dicitur:

Καὶ κεραιμῆς κεραιμῆς κοτῆς, καὶ τέκτωνι τέκτων,
 Καὶ πῶρὸς πῶρὸς φρονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῶν.

Vt autem vulgi & sapientum, qui Euripidem admirabantur, odium deuilet: Bacchum introducit, qui nullum in terris bonum Poëtam, præsertim Tragicum, existere conquestus inferos adire statuit: ut Euripidem in vitam inde reducat. Sed eò cum peruenisset, Æschylum cum Euripide, de ingenij & sapientia gloria, non modo concertantem, sed etiam aduersarium suum longè superantem inuenit. Quare, quod præter expectationem ipsi euenerat, relicto Euripide, Æschylum secum ab inferis reducit. Est autem huius fabulæ argumentum tale.